

Een lichte tegenslag

Sorcerie: waarzeggerij

Kan ik de toekomst zien? Natuurlijk: ik kan duizenden toekomsten zien!

Het is het kiezen van de juiste waardoor je aan de drank gaat!

CYRILLA SETTERBERG, ARGUNDIAANSE

WAARZEGSTER EN BROUWER, 866

Nabij Forensa, Javon, op het continent Antiopia

Safar (febreux) 930

20^e maand van de Getijdenvloed

Gurvon Gyle was in een peinzende bui. Hij dacht aan Belonius Vult en zijn afscheidstoost die dag in Pallas, bijna drie jaar geleden, toen ze hun plan hadden gepresenteerd. *Dus jij dacht dat je onsterfelijk zou worden, Belonius...*

Vult was door velen gehaat en bij niemand geliefd. Hoewel zijn plan nu de voltooiing naderde, was hijzelf weg, de lof of blaam voorbij; Gurvon had enige tijd geleden met weinig bedroefdheid vernomen dat hij was overleden.

Belangrijker nu waren de mentale woorden van mater-imperia Lucia die avond: *Magister Gyle, Betillon zal boeten voor zijn brutaliteit. Let erop wanneer dat gebeurt, en leer ervan.* Daardoor vroeg hij zich af hoe sterk Lucia als waarzegger was, want hier waren Betillon en hij nu, drie dagen na de slag om Forensa, en Betillons smeekbedes om versterking werden niet verhoord. Lucia's wraak was begonnen.

Gurvons kamp lag zes mijl ten oosten van Riban. Hij was bij wat er restte van Hans Frikters Argundianen, maar niemand wist iets over Hans zelf, en slechts zes van zijn achttien strijdmagiërs waren levend ontkomen nadat Elena's bondgenoten zich met dodelijke precisie op

de huurling-magiërs hadden gestort. Volgens zijn spionnen was het legioen van de Dorobons, nu ergens ten noorden van Riban gestationeerd, er nog slechter aan toe. Seir Roland Heale leidde hen nog steeds, maar de helft van zijn mannen was dood of gevangengenomen. De Harkun die hadden geholpen bij de aanval op Forensa hadden zogenaamd trouw aan hen gezworen, maar ze hadden tijdens hun aftocht Jhafi-dorpen geplunderd voor voedsel en dood en vernietiging gezaaid.

Wat een teringzooi.

In een poging de situatie te redden, had hij tien relaisstaven opgebruikt om gunsten te verzilveren in het hele koninkrijk. En dus was het geen verrassing toen er alarm werd geslagen en er in het westen een Rondiaanse strijdvogel verscheen. Hij wist al uren dat het vaartuig zou komen, maar toen het boven hen afremde, de zeilen reefde en het anker uitgooide, mompelde een Argundiaan: ‘Als die gasten vier dagen eerder waren gekomen, waren we misschien niet ingemaakt.’

‘Betillon dacht niet dat we ze nodig zouden hebben,’ zei Gurvon tegen de man, zodat minstens een deel van de blaam voor Forensa bij Betillon zou belanden.

Al weet ik dat iedereen mij de schuld geeft.

Hij kon ook moeilijk ontkennen dat hij degene was die Hans ervan had overtuigd dat Forensa een gemakkelijke prooi zou zijn. Maar op de een of andere manier had Elena hen verslagen, en nu werd de Argundiaanse commandant vermist.

Ik zou mij ook niet vertrouwen. Maar er zijn altijd tegenslagen; het gaat erom hoe je ervan herstelt. Dat bepaalt of je een winnaar of een verliezer bent...

Hij sloot zich af voor hun gemor en ging de strijdvogel begroeten toen die neerzakte op het landingsgestel dat als de poten van een spin onder de boeg werd uitgestoken. Een paar Kirkegarde-ridders op venators landden ernaast, en de reusachtige reptielen bliezen en hapten naar de toekijkende mannen.

Tomas Betillons verweerde gezicht verscheen boven de boeg van het windschip, met zijn ogen tot spleetjes samengeknepen. Dit was hun eerste ontmoeting sinds het debacle: Gurvons relaisstaven waren

op en Betillon had geen pogingen gedaan om contact met hem op te nemen. De Slager van Knebb leviteerde van het dek van het windschip naar de grond en beende met gebalde vuisten naar Gurvon toe.

‘Gegroet, mijn heer gouverneur!’ riep Gurvon hartelijk, en hij voegde er mentaal aan toe: *<Tomas, deze mannen zijn bang. Hou je gedeisd.>*

<Gedeisd? Flikker op, Gyle! Wat is er verdomme gebeurd?> Desondanks deed Betillon moeite: hij bracht de Argundianen een ontspannen saluut en drukte met tegenzin Gurvons hand. Hij dempte zijn stem. ‘Hoe heb je dit verloren, Gyle?’

‘Alstublieft, heer, kom naar het paviljoen voor wat verfrissingen. De officiers wachten,’ antwoordde Gurvon hardop, en toen voegde hij er zachtjes aan toe: ‘We kunnen vrijuit praten als we uit de buurt zijn van de soldaten.’

‘Als je dat verdomme maar weet,’ fluisterde Betillon, die zich liet meetronen naar het commandopaviljoen. Frikters magiërs waren binnen, samen met Gurvons eigen mensen: Rutt Sordell natuurlijk, en nu ook Syllas, Brossian, Drexel en Veritia, allemaal pas aangekomen, plus zeven leerlingen die achter het paviljoen wachtten. Zij waren alles wat er nog over was van zijn Grijze Vossen, teruggehaald van missies in Yuros om hier bij te springen. Staria Canestos was er ook bij, samen met Leopollo, haar adoptiezoon en beoogde erfgenaam.

Betillon had zijn eigen secondanten meegenomen; grootmeester Lann Wilfort van de Kirkegarde met zes van zijn ridders, en een bruto ogende Pallassiaan genaamd Kinnaught die voor hem werkte als spionnenmeester. De introducties waren gespannen en nadat er bier was ingeschonken – er was geen wijn – werden de bedienden weggestuurd.

Betillon stak meteen van wal. ‘Je hebt ons laten zitten, Gyle. Dit is allemaal jouw schuld! Jij bent het zogenaamde meesterbrein, dus hoe hebben ze je verdomme overrompeld?’

‘Doordat het onverklaarbare gebeurde,’ antwoordde Gurvon op dezelfde toon als Betillon. ‘Ordo Costruo die dood hadden moeten zijn, of gevangenen van de Hadishah, kwamen ineens in Javon opdagen om te vechten! Wie had dat kunnen voorspellen?’ Hij priemde

met zijn vinger naar Kinnaught. ‘Jóúw mannetje wist het verdomme ook niet! Kore Zelf kon dit niet weten!’

‘Dat zeg jij,’ riep Betillon, ‘maar Elena Anborn wist het verdomme wel!’

‘En ik weet niet hoe!’

‘O nee?’

‘Née! Ze is mijn vijand! Het is belachelijk om dat te ontkennen, terwijl ze me aan alle kanten nááit!’

‘O ja?’ Betillon haalde een vel perkament onder zijn jas vandaan. ‘Ik heb een arrestatiebevel voor je, Gyle, geautoriseerd door keizer Constant zelf. Hij maakte een gebaar, en aan zijn kant van het paviljoen werden wapens ontbloot. ‘De keizer vindt dat je overbodig bent geworden in deze oorlog.’

Gurvons mensen trokken ook staal, maar van geen van beide kanten stapte er nog iemand naar voren. Daar putte hij moed uit. ‘Je weet best dat ik niet overbodig ben, Tomas,’ antwoordde hij. ‘Als we niet samenwerken, falen we afzonderlijk. Forensa heeft dat aangetoond! Ik neem aan dat dat arrestatiebevel Constants idee is, want Lucia zou zoiets stoms nooit doen.’

Betillon legde het bevel neer en pakte een beker bier. ‘Ja, het is Constants bevel. Hij is de keizer en het is mijn plicht om het uit te voeren.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar om eerlijk te zijn: ik zou het maanden geleden al hebben gedaan.’

‘Als wij ruziën, winnen alleen Elena en de Nesti’s.’

‘Wie heeft er iets over ruzie gezegd? Ik ga je teréchtstellen, samen met iedereen die jou probeert te beschermen.’

Gurvon wierp een blik naar beide kanten. Hij kende de zeven Kirkegarde-leden niet, behalve Wilfort, maar was er vrij zeker van dat hun grootmeester hun ziel in handen had. Hij kon Sylas, Drexel, Veritia, Sordell en Brossian vertrouwen, maar had aanzienlijke twijfels over Staria en Leopollo; en wie wist waar Frikters mannen ten opzichte van hem stonden? Twaalf tegen acht, zo leek het, maar de betere vechters stonden zonder twijfel aan Betillons kant van de tent.

Als iemand hier me bedondert, wordt dit een puinhoop, en dan zit ik er middenin...

‘Verscheur dat bevel, Tomas. We kunnen ons deze onenigheid niet veroorloven.’

‘Daar ben ik het hartgrondig mee eens,’ zei Betillon lijsig. ‘Moet je ons nou zien: twee legers uit Yuros, verdeeld door jóúw ambities. Als jij uit de weg bent geruimd, wordt de hele situatie kristalhelder: dan zijn we een verenigd keizerlijk leger dat een Noorie-opstand komt verpletteren.’

Gurvon haalde diep adem. ‘Laatste kans om in te binden, Tomas,’ zei hij ferm, maar toen de andere man niet antwoordde, ging hij door. ‘Je bent vast bekend met mystiek schrijven, Tomas: het openstellen van je geest zodat een ander via jou kan schrijven? Een uur geleden heb ik Veritia gevraagd haar geest open te stellen voor mater-imperia Lucia zelf.’ Hij haalde een opgerold stuk papier uit zijn mouw. ‘Dit is wat de levende heilige heeft geschreven. Het is een bevel voor jóúw arrestatie, geautoriseerd door de mater-imperia zelf.’ Hij rolde het bevel uit en legde het over dat van Betillon heen. ‘Ik denk dat dit het jouwe overstijgt.’

Betillons ogen puilden uit. ‘Een truc! Dit is een vervalsing, er staat geen zegel op! Bewijs dat het echt is!’

‘Dat is al gebeurd. Lucia heeft zelf al contact opgenomen met degenen die het moesten weten.’ Hij knikte lichtjes naar de man achter Betillons schouder. Grootmeester Wilfort stapte naar voren en stak zijn zwaard in de achterkant van Betillons linker bovenbeen, waar zijn schilden zwak waren.

De gouverneur van Hebusalim brulde geschokt, wankelde en greep zich vast aan de tafel. Een andere Kirkegarde-man toonde zijn enthousiasme door op Betillons arm in te hakken, drong door de afweerbezwingingen heen en brak zijn elleboog. De Slager van Knebb viel op zijn zij en probeerde zijn vitale organen af te schermen terwijl zijn bloed op de kleden spatte.

Gurvon boog zich over hem heen. *<Weet je nog, die vergadering in Pallas?>* vroeg hij. *<Weet je nog hoe je aan het eind probeerde Lucia de wet voor te schrijven? Precies op dat moment zette ze een kruisje bij jouw naam. Dat is het soort godin tot wie wij allemaal bidden.>*

Betillon hapte naar lucht, wiegde vechtend tegen de pijn zijn lin-

kerarm en vergaarde gnostische energie. Voordat hij een bedreiging werd, haalde Gurvon uit en trapte tegen zijn gebroken arm. Betillon schreeuwde het uit en zijn bezweringsenergie vervloog.

‘Heb je iets te zeggen, Slager?’

‘Ik heb niks gedaan waar ik geen bevel toe had gekregen,’ antwoordde Betillon hijgend.

‘Precies, Tomas: te weinig initiatief en te veel ambitie. Dat zal nooit genoeg zijn om de Troon tevreden te stellen.’ *<En je bent een ontaarde massamoordenaar.>* Gurvon trok zijn dolk en hield hem onder Betillons kin. *<Wat jij in Knebb deed, heeft mij gemaakt tot wat ik ben, Tomas. Ik heb dat bloed nooit kunnen vergeten.>*

De grote ogen van de Slager van Knebb gaven aan dat hij het niet begreep, en dus verhelderde Gurvon: *<Weet je wat het is, Tomas: niemand mag jou. Je bent alleen maar een bullebak. Het enige wat jij kunt, is anderen bang maken. Maar als je mensen bedreigt, zullen ze zich op een gegeven moment tegen je verenigen.>* Hij zwaaide met zijn vinger onder Betillons neus. *<Lucia vermoedt dat jij en Kaltus samenspannen tegen haar zoon. Bij mij weet je echter altijd wat je krijgt: ik ben alleen maar een egoïstische kleine etter die een mooier huis wil hebben. En weet je wat, ik denk dat Lucia me eigenlijk best mag.>* Hij grijnsde triomfantelijk. *<Dat moet wel, als ze me dit toestaat.>*

Hij stak de dolk in Betillons schedel. De meest gehate man in Noros en Hebusalim zakte zachtjes opzij, zijn ogen rolden weg in hun kassen en de tent vulde zich met de stank van leeggelopen darmen.

Je zat altijd al vol stront, Betillon. Gurvon veegde zijn mes af aan het fluwelen vest van de gouverneur, keek om zich heen, knikte een bedankje naar zijn mensen en stak grootmeester Wilfort een hand toe. ‘Dank je, Lann. Aangenaam kennis te maken.’

De ridder met de littekens in zijn gezicht gaf hem langzaam en schattend een hand. Tot een uur geleden hadden ze nog niet geweten dat ze zich bij elkaar zouden aansluiten, totdat Lucia en Wurther met hen persoonlijk contact opnamen. ‘Het lijkt erop dat je zeer in de gunst staat, Gurvon,’ merkte Wilfort op. ‘Ik heb geen idee hoe, of waarom.’

‘Maak je niet druk, grootmeester, zo mysterieus is het niet. Na

Forensa was duidelijk dat we moesten samenwerken. Het probleem is, mijn mensen zouden zich voor geen geld achter Betillon scharen, terwijl jij en de Dorobons maar al te graag doen wat Lucia wenst. Dus was er eigenlijk maar één echte kandidaat.

Hij had ook moeten afzien van het laatste deel van zijn betaling, maar dat zou toch zijn uitbetaald in promesses van de schatkist, en hij betwijfelde zeer of die nog iets waard waren.

‘Je bent je ervan bewust dat mijn eerste loyaliteit bij de Heilige Kerk ligt?’ vroeg Wilfort koeltjes.

‘Natuurlijk.’ Gurvon glimlachte. ‘Ik ga zelf op heilige dagen ook naar de kerk, wanneer ik kan. Ik begrijp dat je zult worden geïnstalleerd als prelaat van Javon? Ik kijk uit naar een lange samenwerking tussen ons.’

Ze deelden een kort moment van overpeinzing van hun nieuwe lotsbestemmingen terwijl ze naar Tomas Betillons lijk keken.

Ach, alweer een ‘onsterfelijke’ de pijp uit... Gurvon wendde zich tot de rest van de groep. ‘Zullen we de details dan maar eens verder bespreken? O, en kan iemand ervoor zorgen dat dat vieze karkas hier wordt weggehaald?’

Een zacht gegriinnik brak de spanning een beetje, en een paar minuten later concentreerden ze zich allemaal op de uit te voeren taken, als de bedreven samenzweerders die ze waren.

Er waren twistpunten, natuurlijk, want Wilfort en zijn Kirkegarde konden hun walging over Staria’s mensen amper verbergen. Gurvon sloot een compromis door te beloven dat Staria’s legioenen nog twee jaar gestationeerd zouden blijven bij de Kloof, waar Staria kwaad om werd, maar ze was niet in de positie om te weigeren. En hij moest om amnestie verzoeken voor Drexel, die ooit een inquisiteur had vermoord. Daarna werden de andere Argundiaanse strijdmagiers erbij gehaald. Ze hadden Betillons lijk al gezien en er kwam geen tegenspraak van hen; de rest van de bespreking verliep doelgericht en verenigd.

‘De volgende keer dat we het tegen de Javonezen opnemen, wordt het anders,’ verklaarde hij. ‘Dan hebben we één commandotent, geen twee. Dan is het op een plek die wij kiezen en zijn wij degenen die

de verrassingsklappen uitdelen. Forensa was een lichte tegenslag. We gaan winnen, dat beloof ik jullie.’

‘Belóóf je dat, Gurvon?’ Staria Canestos trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat is voor jouw doen erg boud.’

‘Maar ik beloof het toch,’ vertelde hij hun allemaal, ‘want we verlaten de Kloof. Ik haal de hele Harkun-natie hierheen. We laten die nomaden op hun eigen soortgenoten los.’ Hij zag dat Staria een geschokte kreet binnenhield en keek aandachtig naar haar toen zij en Leopollo een blik wisselden.

‘We hebben geen moer aan ze gehad in Forensa,’ merkte Wilfort op.

‘Integendeel, zij gaven ons de manschappen die we nodig hadden om een uitputtingsslag te leveren. We wonnen bijna, dankzij de Harkun. We verloren vanwege de Ordo Costruo.’

Staria protesteerde daartegen. ‘Gurvon, die Harkun zijn wilden. Zij zullen een groter probleem opleveren dan de Jhafi.’

‘Dan rekenen we ook met hen af.’ Hij keek haar in de ogen om haar weerwoord voor te zijn. <Genoeg, Staria!>

<Gurvon, ze haten ons...>

<Ja, ze haten jouw soort, maar ze haten de Jhafi nog meer. Ik wil je bedenkingen niet horen! Je had beloofd hierheen te komen op mijn voorwaarden, en je weet maar al te goed dat we samen staan of samen vallen, dus je moet je hierin schikken!>

<Ja, heer,> stuurde ze met stram sarcasme terug.

Hij staarde haar koeltjes aan en wendde zich toen weer tot de anderen. ‘Goed, ter zake. We hebben een leger te organiseren en een oorlog te winnen.’

*Forensa, Javon, op het continent Antiopia
Safar (febreux) tot awwal (martrois) 930
20^e en 21^e maand van de Getijdenvloed*

Kazim wil een kind met me. Elena had niet geweten wat ze daarop moest zeggen. Zijn verlangen omvatte haar; de behoefte om iets anders behalve sterven in zijn leven te hebben. En toen hij die woorden hardop zei, begon een deel van haar dat nooit had gesproken ineens

te zingen, met een sonore klank van pure liefde waarvan ze tranen in haar ogen kreeg. Het voelde goed, terwijl dat nooit zo was geweest met een andere man.

Maar toen kwamen de twijfels. Ze wist niet eens of ze nog wel kinderen kon krijgen: in sommige maanden bloedde ze nog amper, en het was voor magiërsvrouwen altijd al moeilijk om in verwachting te raken, maar vooral boven de dertig. Bovendien was hij een dokken; ze had geen idee wat voor kind er uit een magiër en een dokken zou voortkomen, of wat het met haar zou doen. Zou ze plotseling net als hij worden? Zou hun unieke magiër-dokkenband verdwijnen? En kon hij zelf wel kinderen verwekken? Misschien was hij nagenoeg steriel, zoals alle volbloeden. Tot nu toe hadden ze bevruchting altijd nauwgezet vermeden, dus niets hiervan was uitgeprobeerd.

Stel dat ik wel zwanger werd, vannacht nog? De Getijdenvloed zou nog meer dan vier maanden duren, en in die tijd zou ze last krijgen van ochtendziekte, en dan zou haar buik gaan opzwellen... Ze probeerde zich voor te stellen dat ze de rest van de kruistocht op de achtergrond zou moeten blijven, niet in staat volledig bij te dragen. Misschien was het verstandiger om te wachten tot na de Getijdenvloed?

Maar de Getijdenvloed was misschien niet het einde van deze strijd. De Rondianen waren deze keer van plan in Javon te blijven; deze oorlog had geen einddatum. *En wat als ik Kazim verlies?* Dat was een gedachte die haar geest verlamde. Ze kon zich niet voorstellen van hem gescheiden te zijn, hoe ze daarmee om zou gaan. *Het zou net zoiets zijn als een amputatie.*

Ze zuchtte en nam een slokje wijn, wachtend op de geluiden waardoor ze zou weten dat hij terug was van de baden onder het paleis, gewassen en vol verwachting over haar antwoord. De zon kroop naar de horizon als een grote roze-oranje schijf, trillend achter het waas van kookvuren. De godzangers begonnen te jammeren, riepen de mensen op tot het gebed, en de Sollaanse kerken deden mee door hun klokken te luiden. De warme bedomptheid van een oosterse stad omhulde haar en gaf haar een slaperig en vredig gevoel, ondanks haar zorgen. Toen ze Kazim achter zich de kamer hoorde binnenkomen, voelde ze zich loom en meegaand.

Meegaand om te vrijen, natuurlijk... maar om te proberen een kind te verwekken?

Ze vond het geweldig dat hij bereid was de keus aan haar te laten. In heel Yuros en Antiopia bestond de ongeschreven regel dat de man besloot of en wanneer een vrouw zwanger werd, en Kazim was grootgebracht met diezelfde verwachtingen. Maar in plaats daarvan liet hij de keus aan haar.

Ze dronk haar wijn op, stapte tussen de dunne gordijnen door en genoot van zijn aanblik, wachtend op het bed als een Lantrische god die van de Heilige Berg was afgedaald om een sterveling te verleiden.

Ze kleepte zich uit terwijl hij toekeek, waardoor ze zich begeerlijk voelde als een nimf, kroop over de lakens en kustte hem, dronk zijn mond in, streekte over zijn borst en buik om hem te laten weten dat hij gewild was, liet zich door hem likken en strelen en vochtig maken. Toen greep ze hem vast en geleidde hem naar binnen.

‘Wil je dit, mijn lief?’ fluisterde hij met stralende ogen.

‘Ja,’ zei ze ferm, ‘ik wil je kind, Kazim.’

Toen hij bij haar binnenkwam, voelde ze een bijna verstikkend soort blijdschap. Haar adem stokte en haar hart liep over van zoveel vloeibare warmte dat ze dacht dat ze in hem zou oplossen. Haar lichaam reageerde op zijn bewegingen en de spiritualiteit van haar gevoelens vermengde en vervaagde met de dierlijke lust die door haar heen stroomde tot verlangen behoefte werd.

Later lag ze op haar zij, nog nagloeiend, terwijl hij naast haar sliep. Zij zou ook moeten slapen, maar haar gedachten kwamen niet tot rust. Deels kwam dat door de gnosis; een prikkelend gevoel knaagde aan haar bewustzijn, het gevoel dat ze werd beslopen. Iemand zocht haar met gebruikmaking van spirituele gnosis. Die persoon was vaardig en kwam dichtbij, ondanks haar afweren. Ze kon zichzelf afschermen en alle contact voorkomen, maar ze wist niet of ze dat moest doen, ook al was de aanraking van die ander onbekend.

Ze schoof van het bed af, grimassend van een beurs gevoel in haar lendenen door zijn harde penetratie; haar instemming had hem opgezweept om haar te vullen, steeds opnieuw. Geen wonder dat hij

nu zo diep sliep. Ze glimlachte in zichzelf, voelde zich vruchtbaar als een drui-priesteres die was geploegd bij de Sollaanse rite om de zon te vernieuwen. Ze stond op, wikkelde hun opzij gegooide deken om zich heen en liep naar de balkondeuren. Ze waren gesloten en voorzien van afweerbezwingen. Voorzichtig strekte ze haar bewustzijn uit.

Iets zwol aan langs de omtrekken van haar zintuigen en begon vorm te krijgen op het balkon, buiten haar afweren. Een zilveren bol werd een mensvormig schepsel, een gestroomlijnde man met de kop van een kat en een golvende grijze vacht, die zijn rechterhand opstak bij wijze van begroeting en geruststelling. Het was een spiratus, een geprojecteerde ziel die elke vorm kon aannemen die de magiër wilde. Ze had die vaardigheid zelf ook, maar had hem de laatste tijd niet vaak meer gebruikt; in oorlogstijd liet je je lichaam niet lichtvaardig achter.

Ze ontstak een spiratuszwaard in haar hand, onzichtbaar met het blote oog, maar dodelijk effectief tegen zo'n geest, en vroeg: *<Wie ben jij?>*

<Magister Elena, neem ik aan,> snorde de kat-man in het Rondi-aans met een vet Estellaans accent. Zijn stem wees op bijzonder veel zelfingenomenheid. *<Vrouw, ik ben hier om te overleggen uit naam van mijn commandant. Mijn naam is Capolio.>*

Staria's spionnenmeester... Een huivering van opwinding trok door haar heen. *<Wat wil Staria?>*

<Ze wil praten, vrouwe. Wat zal ik haar vertellen?>

Elena onderdrukte de neiging om in de lucht te stompen. *<Zeg maar dat ik haar héél graag weer zou willen zien.>*

Een week later ontmoetten ze elkaar persoonlijk, boven aan de Kloof in een kleine Dom-al'Ahm die al tientallen jaren niet meer werd gebruikt. Er nestelden nu gieren in de kapotte koepel en het stonk er naar vogelstront, maar vanaf de takiya – het open gebedspodium voor de gelovigen – was het uitzicht over de woestijn onder de Kloof spectaculair. Amteh-aanbidders baden altijd in de richting van Hebusalim, en het podium van deze Dom-al'Ahm keek uit op het noordoosten, naar de kliffen.

Elena en Capolio hadden afgesproken dat ze allebei met vier per-

sonen mochten komen. Elena nam Kazim mee – samen konden ze elk soort verraad wel aan –, en Cera Nesti en Piero Inveglio om de gesprekken te voeren. Ze wist dat Staria's groep uitsluitend uit magiërs zou bestaan, en dat baarde Kazim zorgen.

‘Ik denk niet dat we trucs hoeven te verwachten; Staria was altijd heel fatsoenlijk,’ vertelde ze hem. ‘Nou ja, behalve als je haar belazerde.’

‘En heb je dat?’ vroeg Kazim terwijl ze wachtten. ‘Haar verraden, bedoel ik?’

‘Niet echt.’ Elena dacht terug. ‘Een vrouw in haar legioen probeerde me een keer te verleiden, en toen heb ik haar kaak gebroken, maar ik denk niet dat dat meetelt.’

Kazim trok zijn neus op, overduidelijk onbehaaglijk bij die gedachte.

Maar hij zal doen wat ik zeg, daar kan ik op vertrouwen.

‘Dit zou alles kunnen veranderen,’ bracht ze de anderen in herinnering. ‘In mijn ervaring zijn haar mensen net zoals ieder ander, met dezelfde menselijke behoeften en verlangens. En we hebben ze nódig.’

‘Dat is voor mij goed genoeg,’ zei Cera, maar Piero Inveglio was minder op zijn gemak. Hij was een zeer traditionele Sollaan, en diep bezorgd over het idee van twee legioenen met openlijk frocio-mannen en safian-vrouwen. Aan de andere kant wilde hij de oorlog ook niet verliezen.

‘Daar heb je ze,’ riep Kazim, wijzend naar een skiff die aan kwam vliegen over de woestijn. Het windscheepje daalde af onder het niveau van de Kloof en landde ten zuiden van de vervallen koepel.

Tegen de vier figuren die uitstapten riep Elena: ‘Schoenen uit, alsjeblieft. Dit is nog steeds een heilige plek.’ Iedereen in haar groep liep al op blote voeten, op haar aandringen. ‘En laat ook je wapens en periapten achter.’

De nieuwkomers ontwapenden zich met veel vertoon, legden hun halssnoeren met edelstenen af en trokken hun laarzen uit voordat ze op de takiya klommen.

Elena had Staria al heel lang niet meer gezien, maar de vrouw met de scheve neus was niet veel veranderd. Ze zag er misschien pezig uit,

maar ze had sterke schouders en haar lange zwarte haar was dik en glanzend. Ze was een driekwartbloed magiër, niet te onderschatten. Haar huid was gebruind, maar haar voeten waren bijna wit.

‘Je zou vaker op blote voeten moeten lopen, Staria,’ riep Elena plagend; haar eigen voeten waren diep gebruind.

‘Ik loop niet voor zomaar iedereen op blote voeten buiten, Elena,’ antwoordde Staria met knorrige geamuseerdheid.

‘O, ik heel vaak. Ik zal altijd een plattelandsmeid blijven.’

Staria trok één wenkbrauw op, en toen stelde ze haar groep voor: Leopollo, een onvoorstelbaar knappe jongeman in een Keshische broek en met alleen een vest om zijn blote bovenlijf, alsof dit een Pallassiaanse pantomime was. De andere man had een kaalgeschoren hoofd en een zwarte geitensik: Capolio, haar spiratus-contactpersoon. Een jonge vrouw met een stevig lichaam en strijdlustig gezicht was Kordea, Staria’s adoptie dochter; zij was de enige die vijandigheid uitstraalde.

Elena begon haar introducties. ‘Staria, dit is Cera Nesti, de koningin-regentes van Javon.’

Cera droeg violet onder een zwarte bekira. ‘We hebben elkaar ontmoet in Brochena,’ zei ze tegen Staria, ‘bij het Bedelaarshof.’ Haar blik ging kil over Leopollo heen.

Elena herinnerde zich nu pas weer dat er kwaad bloed was geweest vanwege een incident bij Cera’s ‘Bedelaarshof’. Maar hoewel ze sympathie had voor Cera’s standpunt, mocht deze ontmoeting niet verzanden in bonje over iets uit het verleden. ‘Dit is comte Piero Inveglio,’ zei ze snel. ‘Hij is ook een regent. Hij vertegenwoordigt de belangen van vele edelen en heeft tientallen jaren ervaring met publieke zaken.’

‘Alsjeblieft, ik voel me oud als je zo over me praat,’ zei Inveglio bescheiden.

‘En dit is Kazim Makani. Hij is van mij,’ voegde Elena er droogjes aan toe.

Leopollo snorde goedkeurend, maar Staria kneep haar ogen tot spleetjes en verstilde. ‘Hij is een zielsdrinker!’

‘*El es un diablo?*’ Leopollo slaakte een verschrikte kreet.

‘Ja. En toch van mij,’ antwoordde Elena. ‘Is dat een probleem?’

Staria keek oprecht geschokt, maar even later zei ze: ‘Voor jou overduidelijk niet, Elena.’

‘Nee, dat klopt. Je ziet zijn aura. Kijk nu naar de mijne.’

Staria’s groep schakelde gnostisch zicht in en bekeek haar aandachtig, en toen slaakten ze allemaal kreten. Elena wist wat ze zagen: tentakels van gnostisch licht tussen hen, zoveel dat ze bijna één wezen leken.

‘Ja,’ bevestigde Elena, ‘je ziet het goed. Simpel gezegd: we delen mijn gnostische energie. Kazim heeft niet meer hoeven doden om zijn krachten aan te vullen sinds we de liefde hebben gevonden.’ Ze liet hen dat even verwerken en vroeg toen: ‘Zullen we doorgaan?’ Ze wees naar de dekens die op de grond waren gelegd. ‘Sorry, maar we zullen op de grond moeten zitten. Onze skiff was niet groot genoeg om tafels en stoelen mee te nemen.’

‘Dat zal helpen de onderhandelingen kort te houden,’ merkte Inveglio met een grimas op.

‘Si,’ zei Staria grinnikend, ‘ik heb net zo weinig zitvlees als u, comte Inveglio.’

Ze gingen zitten, allemaal met behoedzame blikken, en Elena en Staria legden snel afweerbezwingingen tussen hen in om eventuele verrassingsaanvallen te verzwakken en te waarschuwen voor alle gnostische bewegingen; een verstandige voorzorg voor beide partijen, al bespeurde ze hier geen onwil.

‘Goed,’ begon Staria Canestos, ‘ik zal uiteenzetten waarom ik heb verzocht om dit gesprek, zodat daar geen misverstand over bestaat. Elena zal u al wel over mijn legioen hebben verteld, maar zo niet...’ Ze keek openhartig naar Cera Nesti. ‘U weet dit, maar de comte mischien niet. Veel leden van mijn legioen zijn frocio: homoseksueel. Mijn vader erkende tijdens een rekruteringscrisis dat er daar heel veel van zijn, maar ze werden uit andere legioenen verdreven. Hij liet stilletjes bekendmaken dat dergelijke mannen niet zouden worden gestraft in zijn legioen, dat hun verlangens als normaal zouden worden beschouwd. De respons was overstelpend: hij werd overspoeld door rekruten die aan vervolging wilden ontsnappen, mannen zowel als

vrouwen, zoveel dat hij al snel het bevel voerde over twee legioenen in plaats van één. Het was een voorwaarde voor het erven van zijn legioen dat ik dat principe voortzette.’ Ze keek de leden van Elena’s groep om beurten aan. ‘Ik zie dat u dit allemaal al wist? Mooi. Dat maakt onze gesprekken eenvoudiger.’

‘Weten is niet hetzelfde als goedkeuren,’ antwoordde Piero Inveglio. Als de zeer conservatieve Sollaan niet kon worden overgehaald om te luisteren naar wat Staria te zeggen had, had het geen zin om het idee voor te leggen aan de volledige regentenraad. Daarom had Elena hem erbij willen hebben.

‘Natuurlijk,’ merkte Capolio op, ‘maar iets wat wordt afgekeurd kan toch worden getolereerd, onder de wet en in de bres.’

‘Onze wetten zijn een mengeling van Amteh, Sollaans en statuten opgesteld door onze Rimonische voorouders,’ zei Cera. ‘Al ben ik zelf natuurlijk onlangs nog gestenigd voor het schenden van die wetten,’ voegde ze er droogjes aan toe. ‘Wonder boven wonder overleefde ik dat.’

Staria grinnikte. ‘Zeker een wonder. Maar mijn mensen leven elke dag met die dreiging. Ze weten allemaal dat als ze gevangen worden genomen tijdens een strijd, hun lot erger zal zijn dan de dood.’

‘Waarom ben je in Javon, Staria?’ onderbrak Elena haar.

‘Omdat Gurvon Gyle ons een plek beloofde waar we in vrijheid konden leven,’ antwoordde Leopollo spontaan. ‘Déze landen.’

‘Onze landen,’ zeiden Cera en Piero allebei tegelijk.

‘Wij zijn nergens welkom,’ zei Kordea chagrijnig. ‘Overall waar we naartoe gaan probeert wel iemand om ons te “louteren”. Javon lijkt ons net zo’n goeie plek als elke andere.’ Ze klemde opstandig haar kiezen op elkaar.

Staria stak sussend haar hand op. ‘Zoals mijn kinderen zeggen, we wilden een plek waar we onszelf konden zijn. Javon klonk goed, in elk geval wel zoals Gurvon het beschreef. Maar nu ziet het er niet meer zo goed uit.’

‘Er is een heleboel leeg land op deze wereld,’ merkte Piero Inveglio op. ‘Zelfs in Estellayne, durf ik te wedden.’

‘Dat is in principe waar, maar vreemd genoeg wordt elk stukje leefbare grond meteen opgeëist door iemand met een leger en een

heilig boek,' antwoordde Staria. 'Hoe dan ook, wij zijn soldaten, geen boeren; we kunnen een stuk land wel verdedigen, maar we zouden niet weten hoe we het moeten bewerken.'

'Javon is van de Javonezen,' zei Cera behoedzaam. 'Net als elk ander volk hebben wij het recht om te bepalen wie er in onze landen woont.' Ze stak haar hand op. 'En voordat u protesteert dat Piero en ik Rimonisch zijn en dus ook kolonisten: ja, natuurlijk is dat zo, maar wij zijn allebei hier in Javon geboren, en dat geldt voor de meeste Rimoniërs die tegenwoordig in Javon leven. Velen zijn net als ik van gemengd bloed. Wij horen hier. Mijn punt is,' ging ze door, en ze priemde zonder angst met haar vinger naar de magiërs tegenover haar, 'dat we het recht opeisen om al dan niet kolonisten toe te laten. Voorlopig hebben jullie die toelating nog niet.'

'We zijn niet zo gemakkelijk te verjagen,' zei Leopollo opscheppend. Kordea knikte instemmend.

'Wij ook niet,' antwoordde Cera rustig. 'Hans Frikter kan dat beamen.'

'Grote woorden voor iemand zonder gnosis,' zei Kordea snuivend.

'En jij hebt veel woorden voor iemand die niets te zeggen heeft,' kaatste Cera terug.

'Vrede!' snauwde Staria tegen Kordea. 'De koningin-regentes heeft gelijk: hou je mond als je niets constructiefs te zeggen hebt.' De jonge vrouw sloeg chagrijnig haar ogen neer en loerde schuins naar Cera.

Elena onderdrukte een glimlach, terugdenkend aan zichzelf vroeger, toen ze ook zo was geweest.

'Hoe gaat het met Hansi?' vroeg Staria.

'Hij leeft nog. Hij is geketend, maar hij wordt goed behandeld en zijn wonden genezen. Al is hij wel een hand kwijt.'

'Zijn zwaardhand of zijn drinkhand?'

'Drinkhand.'

'O hemel, dat is ernstig.' Ze knipoogde naar Elena, zichtbaar pogend de oplopende spanning te verminderen.

Elena speelde mee. 'Ach, maak je geen zorgen om Hansi; hij leert ermee leven. Hij drinkt al ons bier al op met alleen zijn zwaardhand.'

Staria glimlachte, en toen wendde ze zich weer tot Cera. 'Mag

ik doorgaan? Ik was aan het vertellen over mijn redenen voor dit gesprek. Er zijn onlangs drie dingen gebeurd die me zeer hebben verontrust. Het eerste was uw steniging, koningin-regentes. Hoewel we nu weten dat het een list was, beviel het me niet dat Gurvon Gyle de hoogste geestelijken zodanig uit zijn hand liet eten dat ze een bloeddorstige menigte op de been brachten om een vrouw te stenen die overduidelijk wordt aanbeden door de meeste mensen in dit land; en dat nog wel voor dezelfde misdaad die mijn mensen het liefst elke nacht begaan. Dat verontrust me enorm.’

Elena kon het daar alleen maar mee eens zijn. Cera, die naast haar zat, grimaste bij de herinnering.

Piero Inveglia leek zeer slecht op zijn gemak. ‘Het Sollaanse geloof veroordeelt mensen niet ter dood voor zulke misdaden,’ zei hij defensief.

Staria keek hem vernietigend aan. ‘De Sollanen zijn niet minder wreed tegen frocio, comte: levenslange eenzame opsluiting in een klooster is een ander soort dood, vindt u ook niet? Wat is beter, een snelle dood of een langzame? Wij maken geen onderscheid tussen religies: alle goden veroordelen mijn kinderen.’

‘Het breekt ons hart,’ voegde Capolio eraan toe. ‘Ik ben een toegewijd aanhanger van Kore, net als de meeste Estellanen, maar vanwege ons... verschil... mogen wij niet aanbidden.’

‘Maar jullie kiezen er zelf voor om die dingen te doen,’ protesteerde Piero. ‘Jullie kunnen ze toch ook gewoon laten?’

Cera fronste, maar de leden van Staria’s groep trokken allemaal een vies gezicht.

“Kiezen”?’ Capolio schudde zijn hoofd. ‘Met alle respect, comte, luister: we zouden dolgraag “normaal” willen zijn, maar onze geest en ons lichaam zijn dat niet, en Kore zelf heeft ons zo gemaakt! Net zoals u opgewonden kunt raken van een mooie vrouw, raak ik opgewonden van een knappe man; zo is het al mijn hele leven. Ik kan niet veranderen. Ik weet niet hoe.’

Inveglia keek nog altijd sceptisch. ‘Ik heb de argumenten gehoord, magister, maar ik ben niet overtuigd. Zowel de Kore als de Sollaanse leer zegt dat het genot van de liefde een beloning is voor de verant-

woordelijkheid om nieuw leven in de wereld te brengen. Je dat genot toe-eigenen zonder de bedoeling de goddelijke taak die erbij hoort op je te nemen is verkeerd. Het is een soort diefstal.'

Capolio's gezicht betrok. 'Die kleingeestige argumenten heb ik ook gehoord, comte! Ik zeg...'

'Genoeg, Capolio,' kwam Staria tussenbeide. 'We zijn hier niet om over dat soort kwesties te debatteren. Een hart laat zich niet veranderen door woorden.' Ze keek aandachtig naar Cera. 'Ik sprak over drie dingen die me verontrustten. De steniging was er één. Het tweede was natuurlijk de strijd van vorige week in Forensa. Gurvon haalde ons hierheen met de belofte van gemakkelijke zeges, maar uw volk heeft zijn tanden laten zien. Ik heb de verslagen gehoord: een hele stad die vocht als één, met de hulp van magiërs van de Ordo Costruo. Mijn groep bestaat uit huurlingen. We vechten voor winnaars, want alleen winnaars kunnen ons betalen. Verfoei dat maar, als u wilt, maar een verslagen partij is een slechte schuldenaar.'

'De Nesti's hebben nog nooit huurlingen in de arm genomen,' zei Piero minachtend. 'We kennen jullie waarde op het slagveld.'

'Vecht maar tegen ons, dan leer je onze waarde wel kennen,' grauwde Kordea terug.

Staria's ogen fonkelden ongeduldig. 'Kordea, draag iets bij of hou je mond.'

'Maar...'

'Of ga in de skiff zitten.'

De jonge vrouw perste haar lippen op elkaar en keek kwaad.

Elena keek Staria in de ogen. <Ze doet me aan mezelf denken, voordat het Arcanum een beetje verstand in me drilde.>

<Ik betwijfel of jij ooit zo koppig bent geweest,> antwoordde Staria, maar toen flitsten de afweren op vanwege hun gebruik van de gnosis en riepen ze allebei tegelijk: 'Sorry!'

'Niet doen,' morde Kazim. 'Ik dacht dat ik iemand moest vermoorden.'

'Denk je dat je goed genoeg bent, diablo?' vroeg Leopollo.

'Met gemak,' antwoordde Kazim, en hij verplaatste zijn gewicht een heel klein beetje.